

БЕЗ НАЗВИ

Деркач
Іван

АНТИТИВІР2020

Деркач Іван

Все почалося близько року тому...

Стояла тепла березнева днина. Промені теплого сонця тільки почали нагрівати сірі гранітні стіни школи. На майданчику бігала малеча, лунко відбивався баскетбольний м'яч від сухого асфальту. Ніщо не могло зіпсувати цей день. Нічого, окрім контрольної з фізики. Останній урок. Сонячні зайчики розлітаються класом від густо лакованих парт. Спекотний присмак науки в голові, плавлені мізки і неймовірна спрага. Навіть армагедон всесвітнього масштабу не зупинив би Шалену Тамару Володимирівну. «Ось не дам Вам завдання, а воно трапиться на ЗНО, що тоді ?? Я за вас більше переймаюся, аніж ви за себе», – була рішуча відповідь на наш протест проти пекельної роботи з оптичної фізики. Проте це все лише змушує Олексія усміхатися своїми блискучим рядами білих зубів та блакитними очима, сповнених дитячої наївності. Романтична душа прокинулася від зимової сплячки і бажає співати романси першому весняному сонцю. На жаль, єдиний спів, що він чує, – це невдоволене буркотіння свого сусіда по парті. Робота написана за 15 хвилин не без допомоги товариша поряд та листка шпаргалки на калькуляторі. Лунає пронизливий дзвоник. Поклавши речі до портфеля, Олексій прощається з товаришами до завтра. Не чуючи ніг під ногами летить сходами на вулицю. Свіжий запах вулиці, такі аромати не почувеш взимку, коли мороз ріже ніздрі своїм холодним ножом. Телефон в кишені улюбленої синьої куртки, легкі білі кросівки на ногах, старі джинси, біла футболка, орбіт без цукру та AC/DC у вухах – ось портрет щасливої людини того останнього шкільного дня Та все змінилося. За декілька днів країна ввела карантин. Невідома хвороба розповсюджувалася планетою зі швидкістю світла, проте ще швидше ширилася паніка серед людей. Можливо, іспанський грип сто років тому пережили легше завдяки відсутності Інтернету. Мас-медіа ширили хаос по всій земній кулі. Природа кинула новий виклик людству.

Пройшов майже рік з дня останнього перебування у школі. Олексій, сидячи на підвіконні, споглядав на вулицю, на багряне небо, на своє відображення у склі вікна. Скуйовджене волосся, яке він навчився сам собі підрізати, легкий пух під носом та набряклі щоки у прищах. На нього дивилася зовсім інша людина. Почулося шурхотіння під столом та дріботіння м'яких лапок кота Франка до підвіконня.

— Франкотику, зголоднів ?

— Мня-а-а-у, – протягнув пухнастий .

З легким лускотом суглобів Олексій піднявся і пішов до кухні. Тепер їжу доставляли дрони. На кожную квартиру виділялося по одному літаючому кур'єру, що міг доставляти їжу, воду, ліки та інші предмети, не важчі за 4 кілограми. Відкривши відсік з напитом «Вечеря», Олексій дістав звідти декілька сосисок та незрозумілий напівфабрикат невідомого походження. Заваривши чаю і розділивши вечерю з Франком, Олексій повернувся до вікна. Чому ось цей березневий захід сонця так прикував його увагу? Він відчинив вікно, злегка рипнула рама, у легені з ледве чутним прихрипом пройшов ковток свіжого повітря. Взагалі відчиняти вікна без особливої потреби не варто було. Більшість квартир було оснащено вентиляційними решітками, крізь які повітря проходило дезінфіковане й «очищене», але мало неприємних запах ацетону й смаженої пластмаси. Із сусідньої кімнати мати попрохала зачинити вікно і не вивіряти долю. Слухняно виконавши прохання, Олексій поплентався до матері.

Тільки сидячи поряд з нею він відчував себе в безпеці. Батько виїхав у гарячі точки країни, коли була перша хвиля інфікованих. Хоробрий лікар, він віддавав усі свої сили на боротьбу з невидимим ворогом. Тільки ввечері встигав подзвонити, перед

тривожним коротким сном справжнього захисника. Вірус показав по-справжньому потрібні людям професії. Бажання рятувати життя було найсильнішим у батька, його кредо. Доки він спав у лабораторіях, мама вчила молоде покоління англійській мові. Професія вчителя позначилася цікавими нововведеннями. По-перше, дистанційне навчання нічому не навчало. Виявилось, що зв'язок між вчителем і учнями досить сильно впливає на засвоєння інформації останніми. По-друге більшість дітей сумувало за однокласниками, за атмосферою. Олексію цього теж бракувало. Про реальну оцінку знань взагалі можна було забути. Списування було, є і буде в житті кожного школяра. Постійне залипання в гаджетах не могло корисно відобразитися на здоров'ї. Душа прохала живого спілкування, а тіло бажало відчувати сонячне проміння. Кожного ранку дрони доставляли пакети з пігулками для кожного члена родини. Різнокольорові кульки із запахом мигдалю повинні були замінити людям природні джерела вітамінів. Оранжеві замінювали вітамін D разом із сонячними променями, блакитні заспокоювали, червоні для стимуляції мозку, жовті покращували настрій. Дехто вважав цю веселку за наркотики, проте згодом всі її почали приймати через безвихідь. Хтось приймав її в якості плацебо, а хтось з нудьги. Мати читала Маркеса. Вже в котрий раз вона перечитувала власну міні-бібліотеку. Великі були зачинені на карантин, хоча і до нього були не занадто популярні. Олексій притиснувся до тепло-го матиного плеча. Він згадав батька, його завжди блискучу посмішку. Хотілося сидіти коло батька і дивитися, як він грає на піаніно, як його живаві руки переносять довгі міцні пальці по клавішах. З кімнати почувся виклик Скайпом. Невже це він?? На жаль, ні. Це телефонувала подружка до сестри.

Від початку карантину менша сестра тільки й робила що сиділа перед великим екраном у кімнаті. Технології дійшли до того, що спілкування з однолітками, навчання, розваги – все перейшло на холодний плазмовий екран телевізора. Зазомбоване молоде населення «жило», дивлячись на цю коробку. Для Олексія сестричка залишалася чи не єдиним островком розради в цьому океані напруги. Її кучері і чарівна трохи крива посмішка слугували відпочинком від важких думок. Ось і зараз, дзвінкий сміх з кімнати відігнав погані думки.

Сьогодні був четвер, а, отже, потрібно було попрацювати речі. Майже півроку тому у світі почалися проблеми з доступом до чистої води. Більшість пральних машин модернізували. Тепер на прання кілограму речей потрібно було сто мілілітрів води. Водяна пара зменшила витрати і поліпшила чистоту одягу. Правда, кому він тепер потрібний у таких кількостях. Зникли покази мод. Дома стилю збанкрутували. Всі одягалися так, щоб кожен клаптик тіла був прихований.

Закинувши речі до машинки, Олексій, роздягнений до пояса, пішов до ванної кімнати. Намазавши тіло дивною порошкоподібною масою, Олексій вкрився гусячою шкірою. Колись вони всією сім'єю відпочивали на Чорному морі. Солоня вода, мілка галька під ногами, білі чайки і посмішки місцевих продавців кукурудзи. Білі зуби яскраво виокремлювалися на тлі засмаглого обличчя Олексія. Зараз на нього із дзеркала дивився втомлений блідий підліток з синцями під очима, що були наслідком тривожного сну і нічних жахів. А боятися було чого. Залякування населення було на найвищому рівні. По телевізору постійні екстрені новини, статистики хворих, звіти компаній щодо економічної ситуації в країнах світу. Від цього нікуди не втечеш, бо всі соцмережі розповсюджували ту саму інформацію.

Від цього потрібно відпочити. Олексій пішов до своєї кімнати.

— Добраніч, Лексе, почувся з кухні.

— Добраніч, мамо.

Зазвичай вони перед сном розмовляли про плани, про майбутнє, про щось цікаве,

але останнім часом ці бесіди ставали дедалі важчими. Кожному хотілося побути на самоті.

Перед сном Олексій востаннє перевірів електронну пошту. Він продовжував здобувати знання самостійно. Онлайн курси замінили лекції в університеті. Випускники минулого року стали першими абітурієнтами, які вступили до онлайн університету. Кожному було виділено шолом віртуальної реальності. Надягаючи його, ти потрапляв зі своєї кімнати до аудиторії власного вишу. На п'ятницю розклад був простим: лекція з аналітичної хімії, дві лекції на органічну хімію. Одягнувши навушники, Олексій закриває натомлені очі. Спокійна класична музика починає його заспокоювати. У голові виринає образ дівчини. Його перше доросле кохання. Її звали Ольгою. Вона була трохи молодша за нього, мала такі ж блакитні очі. Довга коса, ніжні пальці і тонкі губи. Хлопцеві здалося, що він зараз може до неї дотягнутися, проте це була омана. Зараз вона живе тільки в спогадах юнака. Знайомство, перший поцілунок, сумісна поїздка до Києва, прогулянка Хрещатиком, вальс, який вони бажали станцювати перед усією школою на святі останнього дзвоника, останнє прощання того жовтневого вечора. Обіцяли зустрітися за добу, проте цього так і не сталося. Вранці її відвезли до лікарні. Запалення, судоми, висока температура. Все вказувало на той клятий вірус. Її не встигли врятувати. Він так і не побачив її після тої жовтневої прогулянки. Потім терапія і профілактика, на випадок того що він міг підхопити хворобу. Після цього першого випадку у місті і ввели режим надзвичайної ситуації й суворого контролю. Чому вона? Олексій так і не зміг знайти відповіді на це питання. Життя таке, яким має бути. Неможливо передбачити всього, тому плани на майбутнє змінюються зі швидкістю світла. Щоку опалила солона сльоза. Наче росинка вона зблиснула у місячному сяйві і впала на подушку. Хлопець нарешті заснув.....

Ранок зустрів Олексія сильним дощем. Лило, наче з відра, проте заняття ніхто не відміняв. Бадьорістю і не пахло, однак з кухні долинав запах чогось смачного. Почистивши зуби і покуштувавши нашвидкуруч приготований сестрою сніданок, юнак сів перед екраном. Нудні лекції, жахлива погода за вікном не обіцяли хлопцеві гарного дня, проте його романтична душа могла знайти і в цій ситуації частку насолоди. Сівши на підвіконня він дістав Бредбері. Чимось сюжети цього фантаста нагадували юнакові його ситуацію. Він повністю поринув у світ, де пожежниками виступають люди, які сплять книжки. Заблукавши на сторінках, Олексій не помітив, що дощ скінчився. Було вирішено піти на вулицю, подихати свіжим повітрям, соковитими бруньками каштанів та вологим асфальтом. Він одягнув свій чорний спортивний костюм, начепив темну маску, начепив прозорі окуляри, що міцно прилягали до обличчя, взув темні чоботи з великою кількістю отворів для шнурівок. Захопивши воду і антисептик на кухні та кинувши ледь чутне: «Скоро прийду», – хлопець вийшов у під'їзд. Навпроти нього стояла старенька бабуса. Вся в сльозах, із запаленими очима, вона підвела погляд на юнака. Виявилось, що сусід помер від запалення легенів. Його дружина встигла викликати швидку, проте було запізно. «Мені шкода, він був доброю людиною», – вичавив із себе Олексій. Хиткими кроками він зійшов вниз по сходах, почав швидко клікати на кнопку домофону. Почулося дзижчання і двері у світ відчинилися.

Хлопець мало не похитнувся, ковтнувши свіжого повітря, напоєного запахом дощу. Він швидко перебіг на протилежний бік вулиці, пройшов дворами і вийшов на площу. По всій площі висіли портрети відомих лікарів, як-от: Амосова, Пирогова, Самойловича, Вороного. Люди всіма способами намагалися підтримувати героїв у білих халатах. Щоправда цілісна картина могла б бути і кращою. Купи сміття на дорозі, безпритульні собаки, поламані гілки дерев – усе це в центрі міста, що говорити й про віддалені куточки. Дезінфекція вулиць проходила раніше регулярно, проте це

не принесло бажаних результатів, а коштів з бюджету здизінфекувало чимало. Олексій вирішив піти до місця останнього свого побачення. Це було коло невеличкого озера, під кроною великого старого дуба. На шляху до озера, хлопець пройшов крізь стіни рідної школи. Такі ж сірі, як і того березневого ранку. Нині у школі діяв тимчасовий шпиталь. Місць на всіх не вистачало, а школа була велика, тому влада і прийняла рішення переобладнати на час карантину навчальний заклад. За двадцять від хлопця через дорогу прошкутильгав безхатченко. Багато людей втратило роботу, хтось повернувся у села, де можна було себе прогодувати, а хтось так і залишився шукати щастя в місті. Великі міста перетворювалися на пустки. Процеси урбанізації повністю припинилися. З неприємним лоскотом на серці, юнак пішов далі, повз улюблену кав'ярню, де так часто залишався з друзями після уроків. Друзів було в Олексія небагато. Він не любив гучних компаній і дуже рідко збирався з ними, а на час пандемії і зовсім припинив. Соціалізація молоді зійшла нанівець. Тепер все було тільки через відеозв'язок.

Проходячи повз парк він з усмішкою згадав про однокласників. Про уроки, вчителів, про неї... Ось він і на березі Чумацького озера. Цього року прилетіло багато качок, повністю зникла ряска, вода стала чистою. Тепер озеро дихало, коли в нього не скидалися відходи з ТЕЦ. Поглянувши на ковзку водну блакить, Олексій згадав кохану. Оля була його єдиною розрадою. Вони будували плани на майбутнє, мріяли бути завжди разом. Проте в цьому світі нічого не можна планувати.

Людству потрібно обрати цінності. Ця пандемія не буде останньою, якщо й надалі спортсмени й артисти отримуватимуть мільйони, а лікарі працюватимуть за копійки. Невже за стільки років прогресу світ не підготувався до подібного роду катастроф? Чому замість вчених і філософів світом керують дурні політики й бізнесмени? Коли розум з'явиться на цій планеті? Чи думали ви колись про циклічність історії? Чому так стається, що через окремих інтервал часу може повторюватись історія в тому чи іншому вигляді?

Сто років тому в Європі лютував іспанський грип, двісті років тому людські життя забирив тиф, а триста років тому континент охопила чума. Можливо ці збіги не випадкові. А може це все вигадки? Ніхто точно не відповість. Зараз людям не до розмірковувань про глобальне, куди важливішими речами стали підписники в Instagram, вподобайки у соц мережах та бажання мати гарний вигляд. Нове покоління не готове до дорослого життя, як би шалено це не звучало. Нинішня молодь не готова до відповідальних робіт. Скоро зникнуть відповідальні лікарі, не буде розумних вчителів, плани щодо освоєння космічного простору залишаться тільки в мріях письменників-фантастів.

Олексій сів на лаву, що стояла поряд. Ще мокра від дощу, проте це було не важливо. З-за пазухи він дістав шматок хліба і, розкришивши у руці, почав годувати каченят. Сонце вже сідало за обрій, а душу вперше за стільки тижнів огортав спокій. Піднімався легкий вітерець, що ніс на своїх крилах новий день.